

G CONSELLERIA
O ADMINISTRACIONS
I PÚBLIQUES
B I MODERNITZACIÓ
/ ESCOLA BALEAR
ADMINISTRACIÓ
PÚBLICA

UNITAT 3 | COM EL SO MODULAT DE LA FLAUTA: ELS SIGNES D'INTERROGACIÓ I D'EXCLAMACIÓ

CONTINGUTS | 3.1. Primeres notes

Autor/a: Gabriel Rossinyol

Data d'elaboració: octubre de 2019

Aquesta obra es difon mitjançant la llicència [Creative Commons Reconeixement-
NoComercial-CompartirIgual 4.0 Internacional License](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Encara som a primera línia de l'escenari, també per protagonisme i freqüència d'ús.

3.1. Primeres notes

Els signes d'interrogació i d'exclamació, que ja hem anunciat més amunt, indiquen una entonació especial de la frase, que correspon, respectivament, a la formulació *directa* d'una pregunta o d'una emoció. De fet, la interrogació i l'exclamació solen aparèixer en moments en què es vol intensificar l'expressivitat o el sentiment, o en escrits que volen cridar l'atenció, com els del llenguatge publicitari, per exemple.

En el cas de l'exclamació, ens referim concretament a l'expressió d'una exaltació, una sorpresa, un dubte, una queixa... Aquest signe també s'anomena *d'admiració*, però preferim el terme proposat per semblar-nos més clar i entenedor.

En un escrit considerat *neutre* (això és, 'Desproveït de tot matís intencional o afectiu', segons el DIEC2), que fàcilment poden ser la majoria dels que redactam, és més habitual escriure o veure escrit el signe d'interrogació que no el d'exclamació, el qual sol reservar-se per a situacions específiques que, d'alguna manera, s'han de ressaltar (per 'intencionals i afectives', precisament).

En clau de sol

Fixem-nos que, a diferència de la coma i el punt, aquí no parlem de *pausa*, sinó d'*entonació* en estat pur. I tothom distingeix clarament la tonada que feim servir per demanar quelcom de la que utilitzam per exclamar-nos.

Per acabar, no hem d'oblidar que, tant si escrivim a mà com sobre teclat, els signes d'interrogació i d'exclamació van enganxats a la paraula precedent sense espais; en canvi, després d'aquests signes hi ha d'haver un espai.

Nota afinada número 1: què vol dir «formulació directa»

Abans hem associat els signes d'interrogació i d'exclamació a una formulació *directa* de la pregunta o l'admiració. Per entendre'ns: es tracta del peix que es mossega la coa, és a dir, la presència dels signes d'interrogació i d'exclamació en el text indiquen una expressió directa. No és gens problemàtic, aquest aspecte, però una altra vegada ens passa que, tot plegat, és més senzill veure-ho il·lustrat en els exemples que no teoritzant-ho.

Recordem, però, que no és necessari escriure els signes perquè la frase tenguí l'entonació pròpia i característica de la pregunta o de l'exclamació. Ara és el terreny de la formulació *indirecta*. Comprovem-ho llegint de nou el títol mateix d'aquesta «Nota afinada».

Nota afinada número 2: quants de signes?

Signes d'interrogació i d'exclamació al principi i al final de la frase, o només al final? En català, és suficient escriure els signes al final. Podem aprofitar-nos de la senzillesa de la norma i col·locar els signes únicament al final, perquè, de fet, els casos d'ambigüitat que a vegades s'al·leguen per justificar l'escriptura dels signes també al principi són tan estranys que no val la pena contradir la regla general esmentada.

Nota afinada número 3: què hi ha després dels signes?

O..., què no hi ha d'haver després dels signes? Com ja hem dit al principi de l'apartat sobre la «modulació de la flauta», després dels signes d'interrogació i d'exclamació no escrivim mai punt, per tal d'evitar una duplicació del mateix signe de puntuació (el punt propi de la interrogació o l'exclamació + el punt mal afegit).

Contràriament, després de la interrogació i de l'exclamació sí que s'hi poden posar altres signes de puntuació diferents del punt, com ara la coma, el punt i coma, els punts suspensius, etc.

Un, dos... provant, provant!

1)

Renova el vestuari d'estiu amb descomptes de fins al 50 % en les teves marques de roba preferides. No t'ho pots perdre! **Visita** qualsevol de les nostres botigues! **Hi** trobaràs peces per a home, dona i nins de totes les edats: camisetes, pantalons, bermudes... Tot de primeres marques! Deixaràs passar aquesta ganga?...

2)

Avui ens demanam: quin és el millor esportista de tots els temps?, **qui** ha estat durant més temps com a número 1 del món?, **de** quina especialitat és? **Emplena** el qüestionari que t'enllaçam a continuació i entraràs en el sorteig d'un rellotge intel·ligent i un lot de productes d'alimentació. Ràpid! **No** t'agradaria pujar a aquest *podí*...?

Què ressaltam?

Al final de cada interrogació i exclamació no hi apareix cap punt, el qual ja figura incorporat a la fesomia mateixa d'aquests signes. En canvi, sí que hi trobam altra puntuació com comes o punts suspensius. En relació amb aquests darrers, tot i esperant conèixer-ne els detalls en l'apartat següent, observem com en l'exemple 1 s'han escrit fora del signe d'interrogació, mentre que en el 2 s'ubiquen a dins el signe. Per què?

Doncs és molt senzill: si la idea que es deixa *en suspensió*, és a dir, *pendent* (funció dels punts suspensiu, com veurem) afecta tot el text, els punts suspensius s'escriuen després de la interrogació, mentre que si aquesta idea només afecta la frase acabada amb interrogació, van a dins.

Evidentment, la norma exposada és igualment vàlida per a l'exclamació i, com és fàcil de suposar, la seva aplicació depèn de la intenció de qui redacta.